

Ef; 5:15-6:9.

Az egyházat mindig reformálni kell – a reformátorok alapigazsága ez. Az ő korukban a reformátori munkát első sorban a tanok megtisztításában kellett elvégezni. Ma is szükség van reformációra, de ma más a feladat, mert ma az egyház baja nem a tanban van, hanem abban, hogy a tan nem hatja át kellő mélységig a hívők életét. Ebben van ma az Egyház erőtlensége. És ez semmivel nem jobb betegsége az egyháznak, mint bármelyik más. Isten megmutatja nekünk igéjében, hogy ő milyen életet vár a Krisztus-testbe tartozó sejtektől, azaz az Egyházhhoz tartozó emberektől. Ennek néhány fontos szegmensét tudjuk most megvizsgálni a ma felolvasott igénk alapján.

Értsétek meg, mi az Úr akarata – biztat az ige. Értsétek meg, hogy ő azt akarja, hogy Krisztushoz tartozások életetek minden területén meglátszódjon, s négy területet sorol fel a felolvasott ige, melyeken Isten feltétlen elvárja, hogy életetek Krisztusról tanúskodjon. Érdekes módon olyan négy területet említ az ige, melyekben különösen is nagy a kísértés arra, hogy ne Jézust, hanem a világ szokásait kövessük.

Elsőként említi az ige az ünneplést. Az ünneplés kiváló alkalom a bizonyágtételre, hiszen ünnepeinkre rendszerint meghívjuk családtagjainkat, barátainkat, s közöttük igencsak előfordulhat, hogy akad nem hívő ember is. De ilyenkor megjelenik a dilemma, kihez alkalmazkodjam? Sokan döntenek úgy egy családi ünnep kapcsán a templomos emberek közül is, hogy itt a vendégek, én sem megyek el istentiszteletre. S ím, nem Krisztushoz igazodott emberünk, hanem a hitetlenséghez. Krisztus parancsához az illeszkednék, hogy én föltétlen elmegyek az istentiszteletre, s invitálom barátaimat is, mert nálunk ez a szokás. Aztán megterítjük az asztalt, s jönne az étkezés előtti imádság. De jöjjön-e? A többiek nemigen szoktak imádkozni, emberünk pedig zavarban van, s gyorsan jó étvágyat kíván. Kínosnak érzi felvállalni Krisztust a többiek előtt. Pedig – „aki szégyell engem az emberek előtt, azt én is szégyellni fogom a mennyei Atyám előtt” – figyelmeztet Jézus. Majd jön az ünnepelt felköszöntése. Mondhatnánk éppen egy hálaadó imádságot is érte, és elénekelhetnénk neki egy zsoltárt, pl. „Megáldjon téged az Isten” kezdetűt, de aki a világhoz alkalmazkodik, az inkább mond valami tószót, és rázendít a „Happy birthday to you”-ra. Aztán a végén meg, ha tetőfokára hág már a hangulat, „szép” egy bizonyágot tesz Krisztusáról, ha kapatosan éneklis a többiekkel a „van nekem egy csikos gatyám” kezdetű közkedvelt műdalt, s elintézi a dolgot azzal, hogy attól, hogy keresztyének vagyunk, még lehet jókedvünk. S jókedvünk csakugyan lehet. De azért gondoljuk végig, áthatja-e Krisztushitünk ünnepeinket. Vajon kedvesek-e ünnepeink az előtt az Úr előtt, aki arra kér minket: ne igazodjatok ehhez a világhoz.

A második területként említi az ige a házasságot. Ez ám a kiváló terep a bizonyágtételre! Hiszen az ige a házasság szeretetkapcsolatát az Egyház-Krisztuskapcsolat modellezésének nevezi. A keresztyén házassággal igazán meglehetne mutatni a világnak, hogy milyen is a Krisztus-emberközi kapcsolat. A világi házasságok 70%-a felbomlik. Mert a világban élő, önző emberek szeretete eddig tart: ma használni akarlak, holnap pedig eldoblak. De eközben a világban élő emberek a büntől maguk is szenvednek. Itt tehát a nagyszerű alkalom a hívőknek, hogy megmutassuk, hogy mi, akik tudjuk, hol van a szeretet forrása, s naponként töltjük fel lelki kulacsunkat Krisztus szeretetéből, mi – tessék ránk nézni – mi kiváló, tartós és szeretetben bővelkedő, boldog házasságban élünk. Ennek biztos csodájára járna a világ! – csak sajnos nem járhat, mert egyáltalán nem ez a helyzet. A helyzet az, hogy nincs lényeges különbség a keresztyének és nem keresztyének házasság-megmaradási arányában. nem azért, mintha nem is lehetne, hanem azért, mert nem az ige hatja át viselkedésünket a házassággal kapcsolatban sem, hanem a világ. Kezdődik ez ott, hogy ifjaink nem hívő házastársat keresnek, aztán folytatódik abban, hogy a házasságban nem Isten útmutatása szerint viselkednek. Azt az útmutatását Istennek, hogy férfiak szeressétek feleségeket, még csak-csak elfogadja elvileg a világ, s az egyházi esküvőt kötni szándékozó is. De mikor arról van szó, hogy az asszonyok engedelmeskedjenek, ez rendre kicsapja a biztosítékot. Csakhogy vitázhatunk mi az ítéletnapig az Istennel, a házasság feltalálójával a használati utasításról, s hagyhatjuk figyelmen kívül az ő tanácsait, a dolog vége mégis az, hogy a mi házasságaink mennek tönkre, ha nem rá hallgatunk, hanem a világ tetszetős szlogenjeire, melyek az emancipációt, a nyíltházasságot és az „akkor már jobb elválni” elvet reklámozzák. Isten nem ezt mondja. Ő azt állítja, amit a bűnös ember bűnös természete ugyan nem szívesen hallgat, hogy a házasság férfi és asszon közt köttetik, hogy a házasságban alkalmazkodni kell egymáshoz, vagy más fordítás szerint engedelmeskedni kell egymásnak, s ezt az engedelmisséget az asszonynak még külön is a szívére helyezi az ige, a férfiaknak pedig önfeláldozó szeretettel, kell szeretniük a feleségüket. A világ pont ezeket az elemeket szereti kihagyni: alkalmazkodás, engedelmisség, önfeláldozás. Márpedig az a szeretet, amely ezeket nem foglalja magában, az szintiszta önzés, mely nyilvánvalóan nem tesz széppé és tartóssá egy kapcsolatot. De mi keresztyének tehetjük ezt másképp is. Tehetjük Isten akarata szerint is. Áthatja-e házasságunkat a tiszta tan, Isten világos útmutatása?

A harmadik terület, ahol Isten szeretné, hogy igéje áthassa életünket, a gyerekevelésé. Kulcsfontosságú terület, hiszen itt örökítjük át a Krisztushoz tartozás mibenlétét és gyakorlatát a következő nemzedékre. Talán ezért is ad a Biblia nagyon világos direktívákat a neveléshez. Mégis nagyon kényes terület! Mert a szülők nagyon kényesek rá, hogy senki ne szóljon bele az ő drága gyermekük nevelésébe. Már úgy értve senki, hogy ne szóljon bele senki, legfeljebb a Vekerdi Tamás a Nők Lapjából, mert azt azért elolvasom, s figyelek is rá. Na, jó talán még a Gordon, meg a Spott, de rajtuk kívül aztán tényleg senki. Legfeljebb még a Rousseau, de ők is tényleg csak akkor, ha olyat mondanak, amit hallani akarok, s amit kényelmes megvalósítanom. Akkor ők beleszólhatnak. De az Isten? Az Isten, aki alkotott engem, meg a gyermekemet is, s aki rám bízta, hogy az ő akarata szerint neveljem, hát ő ne szóljon bele, mert ő olyanokat mond, ami az én bűnös, kényelmes természetemnek nem felel meg. Mert ő azt mondja, „ti apák... neveljétek (gyermekéteket) az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel.” Sok anyukának a szőr feláll a hátán e mondattól. Még hogy az apja nevelje, ráadásul fegyellemmel?! Skandalum! A nevelés a nő dolga, a fegyelem pedig már rég kiment a divatból. S ez az álláspont végtére a férfiak is kényelmesebb. Isten azonban mást mond. A férfiaknak komoly szerepük van a

nevelésben. Nevelniük kell gyermeküket, még hozzá nem Rousseau vagy Vekerdi, hanem az Úr tanítása szerint fegyelemmel és intéssel. A te családodat mennyire hatotta, hatja át gyermeknevelés tekintetében az Úr igéje? Lehet nem a véletlen játéka csupán, hogy gyermeked nincs itt melletted, s nem az Úr szerinti életet él? Nem a véletlen játéka, hogy gyermeked sem erősíti a Krisztustestet?

S végül a munkahelyről ír mai igénk. Munkahelyünk is kiváló terep, hogy életünkön keresztül Krisztus megmutatkozzon, hiszen ott egy csomó hitetlen emberrel vagyunk körülvéve. Isten akarata, hogy ezek az emberek a te tisztességes, szorgalmas munkádon, emberséges főnökösködéseden keresztül ismerjék meg az Istent, s csatlakozzanak népéhez, hogy ők üdvözülhessenek, az egyház pedig erősödhesse.

Az Egyház erőtlensége, betegsége ma abban van, hogy kevés tagjának hatja át az igaz tan, az ige az életének minden területét. Lehet, mi magunk is ludasok vagyunk ebben. Lehet, ma is valaki ráébredt, hogy életének valamely területén nem engedte eléggé az igét hatni. De készek vagyunk ezen változtatni, mert szeretjük annyira az Anyaszentegyházat, hogy gyógyítani, reformálni akarjuk, akkor megtapasztaljuk, hogy a mi életünk válik sokkal szebbé, jobba és áldottabbá azon a területen, ahol az igét hagyjuk hatni, ahol Krisztus akarata szerint életünkben reformálódunk. Az ilyen, személyes reformációhoz kívánok most minden keresztyénnek kitarító igyekezetet és sok-sok áldást. Ámen

1. Az emberi élet milyen területeire ad viselkedési útmutatót a felolvasott ige?
 2. Mit kíván az ige a házastársaktól? Mit kér az asszonyoktól, s mit a férfiaktól?
 3. Kiknek parancsolja az ige, hogy neveljék gyermeküket?
 4. A tisztességes munka jutalmát ki fogja nekünk megadni az ige ígérete szerint?
-
- a) Családi ünnepeiden mennyire mutatkozik meg Krisztushoz tartozásod? Mennyire tudod felvállalni hitedet, s annak viselkedésbeli következményeit családonban és barátaid előtt? (Válaszadásnál vegyétek figyelembe az igehirdetésben megfogalmazott szempontokat is!)
 - b) A házastársak közül ki kapja a nehezebb feladatot szerinted? És mi van, ha a férfi téved? S mi van, ha egy asszonyt nehéz szeretni? Mit gondolsz, házasságod kiábrázolja környezetet és gyermekeid előtt Jézus és az egyház szeretetkapcsolatát?
 - c) A gyerekneveléssel kapcsolatban a Nők Lapja vagy a Biblia álláspontját ismered jobban? Mit gondolsz arról, hogy a gyerekeket engedelmességre és tiszteletre kell nevelni? Mit gondolsz az apák nevelői szerepének fontosságáról?
 - d) A munkahelyeden sikerült főnököd és munkatársaid előtt szorgalmaddal, becsületteddel bizonytságot tenned az Úrról? Miért nehéz feladat ez? Főnökként hogyan lehet egyszerre rendet is tartani, és az elvárt krisztusi magatartást is gyakorolni?